

dre, at det ikke har turdet eller villet foreslaae Rigsdagen tillige at lade den komme ind under den Kategori, hvorunder den vilde være kommen, var ikke dette Forbehold tagen i Ro-ven." Har det gjort det uden den Betragtning, saa vil jeg spørge de ærede Rigsdagsmænd: „Hvad har da bevæget det til at sætte en saadan Reservation ind i Loven? Har det, da det satte den ind, tænkt paa en Række andre Gageringslove? Men har det det, hvorfor er da denne Række ikke kommen frem, naar det maa erkjende, at for at komme ind paa Gageringslove i det Hele taget er det vigtigt for os ikke at faae dem stumpeviis, men saaledes, at man kan oversee paa engang, hvilke Udgifter det vil medføre for Staten? Hvis det altsaa har de andre Gageringslove liggende færdige, hvorfor er det da ikke kommet frem med dem? Og har det dem ikke liggende færdige, kan den omtalte Sætning i en anden Lov kun vedkomme den enkelte Lov, der saaledes staaer uden al Forbindelse med de øvrige [Gagerlove. Nu maa man ogsaa tage Hensyn til, at Justitsministeren med rene Ord har sagt, idet han gik ind paa en Sammenligning med Landsøverretsassessorernes Gager, at efter Uændringsforslaget vilde de ældste Dverretsassessorer faae Mere end de yngste Høiesteretsassessorer; thi ved den Lov, som foreligger om Gageringen, Dyrstidstillæget, eller hvad nu vil kalde det, vare Høiesteretsassessorerne ubelukkede. Dertil har jeg svaret den ærede Minister, at, naar der ikke hos ham havde været en virkelig Forbindelse mellem disse to Tanker, naar der blot havde været tænkt paa en materiel Hinzdring og man tillige vilde forhindre mig fra at søge Motiver til Ministeriets Fremgangsmaade, maatte han have sagt: Ifald dette Uændringsforslag bliver antaget, maae de Herrer, som have filllet det, begribe, at Ministeriet maa forlange, at dette Forbehold gaaer ud. Havde Ministeriet sagt dette, er det ganske vist, at det, hvis jeg saa var kommen frem og havde sagt, at det havde ganske Hensigter dermed, kunde, som den ærede Kultusminister lod sig forstaae med, have sagt om mig, at jeg søgte flette Motiver til det, der bragtes frem; men da nu den ærede Justitsminister ikke har ur-

geret paa, at, ifald dette Forslag ikke blev antaget, maatte det nævnte Forbehold falde bort, har han givet mig Berettigelse og Dyfordring til at betragte Sagen, som jeg har gjort.

Vi ere ellers i en ikke ringe Vanfærlighed i hele denne Sag. Der er Ingen, der vil nægte, at hvad Omdannelsen af Høiesteret og de dertil sigtende Skridt angaaer, har det ærede Medlem, som sidder tilvenstre for mig (H. Hage), taget Initiativet, og Ministeriet gaaer i en mærkelig Grad i hans Fodspor; han er den ledende Retning og den ledende Tanke, og det er godt, at der er en ledende Tanke; men nu er der en betydelig Uoverensstemmelse mellem den ærede Minister, som arbejder frem i hans Fodspor, og ham, der har angivet den Vej, der skal følges, om han end ikke har angivet den rette. Han siger nemlig: For at faae Høiesteret til at blive, hvad den maa blive, hvad den bør være, for at faae de Kræfter, der kunne fyldestgjøre de Fordringer, der nu ere stillede til Høiesteret, maa man inddrage i denne Domstol yngre Kræfter — jeg troer ikke, at jeg har taget feil heri. Ministeriet har derimod hovedsagelig støttet sin Argumentation paa, at der ikke kan komme Mænd ind i Retten, der ere yngre end 50 Aar, og paa, at for saadanne Mænd er 3000 Rd. det Mindste, de kunne have til at leve af. (H. Hage: Jeg meente yngre Kræfter i Landsøverretterne og ikke i Høiesteret.) Saasnart en Mand er inde i Landsøverretten, er Ministeriet paa den letteste og simpleste Maade berettiget til at bringe ham ind i Høiesteret, og dersom det ikke efter en ganske kort Tids, efter 2—3 Mars Væren i Dverretten, der søger de bedste Kræfter — og der kan man lære dem bedre at kjende end noget andet Sted — og sætter dem ind i Høiesteret, men derimod tage Anciennetethenssyn og sætter mindre dygtige Kræfter ind i Høiesteret, da har Ministeriet ikke viist den Styrke, det har bedet mig lægge Mærke til, at det var i Besiddelse af, og saa trænger det til den Styrke, som jeg giennem Pengemidlet vil forskaffe det. Den sidste ærede Taler har gjort mig stor Uret, naar han har troet, at jeg ikke nu anerkjendte, at Embedsmændene søge Levebrød for Pengenes Skyld, og at jeg i saa Henseende skulde